

bewegingen – het leek soms alsof ze droogzwom – brachten haar alsnog in zithouding tot bij een achterwand, maar al snel keerde Augustus' lichaam terug naar de grond. Hier werd niets, maar dan ook helemaal niets gezegd of getoond, enkel bewogen met een onwaarschijnlijk ingekeerdeheid. Augustus' concentrerde zich zozeer op haar lichaam dat het publiek, ondanks de nabijheid, niet scheen te bestaan. Wij waren er niet – terwijl we toch wel degelijk een vertoning bijwoonden! *Ruby Horore* ademde de sfeer uit van een droom die tot een reeks rituele handelingen was gekend aan een Butoh-ceremonie, maar toonde tegelijkertijd eenzaamheid, verlatenheid, kwetsbare intimiteit. Buiten en binnen, uiterlijke bewegingen en innerlijke, vormelijke behoudens van artistiek curator en gastheer David Hernandez opende met een erg sterk beeld en hij gaf het gelukkig ook de tijd om open te bloeien. Langzaam zetten de acht in elkaar gedraaide, bijna naakte lichamen zich in beweging. Gewriemel, gefrutsel, getast... de vleesbrij veranderde gaandeweg in een verzaemeling onderscheidbare lichamen. Die begonnen vervolgens gymnastische lichaamsbouwen op te trekken. Een eerste lichaam ging op de vloer liggen, een tweede nam plaats boven de vloer, een derde nestelde zich op het op het eerste, een derde nestelde zich op het tweede, enzovoorts. Of – acrobatischer – een rechtopstaand iemand diende als stut voor vier andere lichamen die zich aan hem vastklemden. De turttaal was in deze minuscule nooit veraf, maar de comotatie werd gedurig doorkruist door het beeld van de zich altijd weer opnieuw verstrengelende lichamen.

Piles herinnerde mij soms aan het werk van Boris Charmatz, al doet deze vergelijkingsrecht aan de specifieke densiteit van de toomstunatie. Want doordat je letterlijk dichtwit doet. Het deed onwillkeurig denken aan, alweer, een huid – alsof het projectievlak de geprojecteerde lichaamsbeelden verduidelijkt. Hetzelfde tegenval was *Surface Noise* trouwens niet. Van Waeyenbergh mocht dan wel kompas, ze kan zeer goed 'beelden schieten'; ze beheerst het vak van videomaker, ze heeft een precies gevoel voor kadering, timing, in- en uitzoom... Nu nog de juiste Gedachte.

Van de tweede naar de derde verdieping van *Performance Hotel*. Hernandez' tweede interventie *Green in, uiteraard*, de 'green room', kon niet helemaal overtuigen. Dat lag niet zo zeer aan de getoonde bewegingen: een jonge vrouw die vlakbij begonnen in een ruimte die erg rondtollen, ja roteerden in een ruimte die erg psychologisch overkwam. Deze eenvoudige betuushouding op de grond. Filmisch aandoende in vogelperspectief: Florence Augendre lag voor de neerblikkende ogen van het publiek in foerWat er te zien viel, zagen we van bovenaf, men van de kijkers waren *part of the game*.

Alexander Baervoets

In de aangrenzende 'yellow room' toonde Alexander Baervoets onder de toepasselijke titel *Room 201* een bijzonder sterk duet, gedanst door Katien Van Aerschot en hemzelf. De naakte matras in het midden van de kamer riep uiteraard meteen een heleboel connotaties op. De voor het overige volstrekt lege ruimte kwam door dit ene voorwerp semantisch vast te liggen: geen twijfel mogelijk, dit was een goedkope slaap- of sekskamer. Na de entree van Baervoets en Van Aerschot volgde een reeks sec uitgewerde duo-bewegingen op de matras. Die waren opvallend goed getimed: eerst voorzichtige robbewegingen, vervolgens krachtiger hefwerk, eindigend in bijna getrek en gesleur. Af en toe pauzeerden de dansers en namen ze nadrukkelijk een nieuwe positie in, waaerna het bewegen doorging. Het had soms alweer iets van een turnvoorstelling, dit onderbreken en dan opnieuw starten – zo van 'en nu het volgende artistieke standje'. Deze indruk werd nog versterkt door de onderkoelde uitvoering, overigens zowat een waarmark van alle voortstellingen van Baervoets. Daarmee wil die geen woonlijk het karakter van 'pure dans' van de getoonde bewegingen onderstrepen. Misschien zat deze intentie ook voorop in *Room 201*. De voorstelling kwam door de initiele definitie van de situatie – de 'yellow room' als slaap- of sekskamer – echter in een vreemd soort van tussengebied terecht. Het was alsof Baervoets

chamen.

maar de stoffelijkheid van twee kwetsbare li-ker de titel waar: je zag geen lichaamsbeelden openingsfragment maakte daarvoor veel ster- deze visuaaliteit volledige weg. Het getoonde In de uitvoering tijdens *Performance Hotel* was dios voor een sterk optisch effect had gezorgd. dens de voorstelling van *Liffstof* in de Kaistustandelijkheid tussen speelvak en zaal die tij- intieme kijksituatie doorkruiste immers de af- van *Liffstof*. Het was niet echt een wezzen. De haes de hiervoor al beschreven openingscène namen Charlotte Vandenberg en Ugo De- of ze niet echt geloofden in wat ze deden.

In de volgende kamer ('white room') her- onzeker (blikken richting publiek inclusief), als- Grazaedi en Anne Laurent zich soms hoogst voorstelling die ik bijwoonde betoonden Renata uitvoering van *Green* nu eenmaal. Alvast in de tijd ook letterlijk voelbaar is, mangelde het de die spreekwoordelijke toonkracht, die echter al- voorstelling ook als *performance* overtuigt. Aan om een minimum aan concentratie opdat een eenvoudige beweging als ronddraaien vraagt een simpele aandacht: zelfs het vertonen van chaam – verder kunnen afwikkelen. Maar een- confronteren met de intimiteit van het Li- zette rode draad – kijkers op een intieme wijze wegningsequentie had de onderwerpen uitge-